

AMIKOR A KUKAK

VILÁGGÁ MENTEK

MAI MESÉK A ZÖLD JÖVŐÉRT

MÓRA

MAI MESÉK A ZÖLD JÖVŐÉRT

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Szöveg © Balázs Ágnes; Böszörményi Gyula; Dávid Ádám; Dóka Péter;
Fehér Renátó; Garaczi Zoltán; Kalapos Éva Veronika; Kiss Judit Ágnes;
Krusovszky Dénes; Majoros Nóra; Mán-Várhegyi Réka; Marék Veronika;
Mészöly Ágnes; Miklya Luzsányi Mónika; Molnár Krisztina Rita;
Nógrádi Gábor; Nyulász Péter; Pacskovszky Zsolt; Szabó Imola Julianna;
Szenderák Bence; Tóth Kinga; Vig Balázs; Zágoni Balázs; Zalka Csenge Virág

Illusztráció © Böleczi Lilla, Grela Alexandra, Jásdi Júlia, Kárpáti Tibor,
Koszó Gréta, Láng Anna, Molnár Jacqueline, Nagy Dávid, Nagy Diána,
Nagy Norbert, Schall Eszter, Valló Berta

A könyvtervet készítette: Hitka Viktória

Művészeti vezető: Lonovics Zoltán

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely
részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása,
másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve
a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését,
nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

TARTALOM

<i>Krusovszky Dénes: Morten Nordensson haza akar menni</i> 10+	7
<i>Zalka Csenge Virág: A király és a tündérrókák</i> 6+	13
<i>Szenderák Bence: Rókák a ködben</i> 7+	17
<i>Kiss Judit Ágnes:</i>	
<i>Mese arról a napról, amikor a gyerekek eldobták a csokit</i> 9+	21
<i>Balázs Ágnes: Szarkataxi, szarkabazár</i> 7+	26
<i>Marék Veronika: A hétpettyes autó</i> 6+	31
<i>Kalapos Éva Veronika: Beni ajándéka</i> 10+	36
<i>Garaczi Zoltán: Alekszej menni Hévíz</i> 11+	41
<i>Miklya Luzsányi Mónika: Pingi repülni akar</i> 9+	46
<i>Fehér Renátó: Fesztáv és tengerszint</i> 10+	51
<i>Dávid Ádám: Betonhalak</i> 10+	55
<i>Majoros Nóra: Oó</i> 9+	60
<i>Mán-Várhegyi Réka: Amikor a kukák világgá mentek</i> 8+	65
<i>Zágoni Balázs: Barni és a szelektív</i> 11+	70
<i>Böszörményi Gyula: Kis Titi rendet tesz</i> 6+	75
<i>Mészöly Ágnes: Tazara hercegnő és Jemma, a delfin</i> 10+	79
<i>Molnár Krisztina Rita: Morzsák, hangyatojások, mákszemek</i> 11+	84
<i>Nyulász Péter: Nem a titok nyitja</i> 9+	89
<i>Tóth Kinga: Petáz és Nella</i> 11+	94
<i>Dóka Péter: Ha eljönnek a zöld cicák</i> 10+	98
<i>Szabó Imola Julianna: A titkos papírcsillagok</i> 8+	103
<i>Vig Balázs: Rosszcsontok</i> 9+	108
<i>Nógrádi Gábor: Egy kutya az udvar végében</i> 9+	113
<i>Pacskovszky Zsolt: A virágvadász</i> 8+	119
<i>Szerkesztői utószó</i>	125

Zalka Csenge Virág

A KIRÁLY ÉS A TÜNDÉRRÓKÁK

(ugandai népmese nyomán)

Láng Anna illusztrációjával

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer régen egy nagy hatalmú, gőgös király. Nemcsak az alattvalóit kormányozta rettenetes szigorral, hanem a fejébe vette, hogy az ő uralma alá tartoznak az állatok, de még a növények is. Megparancsolta az embereinek, hogy gyűjtsenek össze a birodalom minden állatfajából egy párt, hogy az ő udvarában szolgáljanak. Az állatokat istállóba, ketrecekbe, szűkös karámokba zárták, a madaraknak kalitkákat építettek, és a király büszkén mutogatta őket mindenkinek, aki csak meglátogatta: íme, a világ legcsodásabb gyűjteménye, egyetlen uralkodónak sincs hozzá fogható ékessége! Az állatok sínylődtek a zárt kapuk mögött, éheztek, szomjaztak, elveszítették életerejüket, de a király mindezzel egy cseppet sem törődött. Neki csak az volt fontos, hogy elmondhassa magáról, ő uralkodik a birodalom összes élőlénye felett, a hatalmas elefánttól kezdve a legapróbb bogárig.

Volt azonban a palotában valaki, aki szíven viselte az állatok sorsát: a király udvari bolondja. Az aprócska fickó az esőerdőben nőtt fel egy kis faluban, és gyerekkorától fogva értette minden élőlény beszédét. Nap nap után fájó szívvel hallgatta a ketrecekbe zárt állatok panaszait, és egyre azon töprengett, hogyan szabadíthatná ki őket. Tudta, hogy ha sikerülne is titokban kinyitnia minden ketrecet, és megszöktetnie a raboskodó állatokat, a király azonnal újabbakat hozatna helyettük. Addig törte a fejét, míg végül eszébe jutott egy furfangosabb megoldás.

– Hát nem nagyszerű, hogy én vagyok a leghatalmasabb uralkodó a világon? – mondta egy nap a király az udvari bolondnak, miközben a ketrecek között sétáltak, és a kedvetlen, sínylődő állatokat nézegették. – Hiszen nincs más rajtam kívül, akinek a világ minden állatából lenne egy pár a tulajdonában!

– Igen, felség, valóban nagyszerű... – felelte óvatosan az udvari bolond –, ...de úgy hallottam, hogy nincs azért minden állatból egy pár a gyűjteményben...

– Mit merészelsz mondani?! – csattant fel erre a király. – Hát milyen állat hiányzik innen? Van elefantom, oroszlánom, hiénám, de még ganajtúró bogaram is! Csak nem képzeled, hogy kifelejtettem valamit?

– A világért sem, felség! Csak hát... a szülőfalumban azt mesélik, a dzsungel mélyén lakik egy titokzatos lény, amit még soha senki sem látott. Csak a hangját szoktuk hallani néha, de az olyan szépséges, hogy semmilyen ismert állatéhoz nem hasonlítható. Van, aki szerint madár, mások szerint majom... de a bölcs öregek leginkább úgy hívják, ködszárnyú tündérróka. Arra gondoltam, hogy ha felséged egy pár tündérrókat is az udvarába tudna hozni, akkor valóban ez lenne a világ legnagyobb gyűjteménye...

Amint a király meghallotta a titokzatos lény hírét, azonnal parancsot adott a kíséretének, hogy pakoljanak, szedelőzködjenek, mert mennek a dzsungelbe ködszárnyú tündérrókára vadászni. Az egész udvartartás kivonult Mukono tartományba, és letáborozott a Mariba-erdő szélén; a király ugyanis saját maga akarta befogni a tündérrókákat. A falusiak, akik a közelben éltek, csak a fejüket csóválták, de senki sem mert ellenkezni. Ha a király ködszárnyú tündérrókat akar fogni, akkor addig vár az egész birodalom minden mással, amíg meg nem fogja a ködszárnyú tündérrókat... akármilyen hosszú ideig tartson is.

És bizony hosszú ideig tartott. Az udvari bolond azt mondta a királynak, hogy a tündérrókák éjszakai állatok, így aztán az uralkodó napestig várt, és csak a sötétség leszálltával indult el az esőerdőbe. Fülelt, hogy hallja-e a csodás, titokzatos rókahangot... De az erdő telis-tele volt hangokkal, és mindegyik egyformán titokzatos, egyformán csodás volt a király számára. Rovarok cirpegtek, békák kuruttyoltak, éjjeli madarak szólígtatták halkán egymást, lehulló vízcseppek visszhangoztak a levelek között. És nemcsak hallani, látni is lehetett sok szépséges dolgot: táncoló fénybogarakat, foszforeszkáló gombákat, osonó vadállatok csillogó szemét, lombok között átszűrődő holdfényt. A király egész éjjel az esőerdőben várakozott a rókák énekére, de reggelre kelve szinte meg is feledkezett róla, miért ment oda; szívét különös érzés szállta meg, és amikor visszatért a sátrába aludni, mosoly játszott a szája sarkában.

Így ment ez nap nap után. A király az éjszakákat a dzsungelben töltötte, és hogy jobban kiismerje magát a fák között, sokszor nappal is ott sétált, nézelődött. Megtanulta felismerni az állatok nyomait, a madarak énekét, a számtalan búvóhelyet, ahová az erdő lakói elrejtőztek az emberek elől. Látta őket élelem után kutatni, udvarolni, tojásból kibújni, vadászni és játszani; megkóstolta az ehető bogyókat és gyümölcsöket,

felmászott a legöregebb fákra, és ivott a tiszta vizű forrásokból. Ahogy teltek, múltak a napok, a ködszárnyú tündérrókának színét sem látta senki, de a király egyre több és több időt töltött a vadonban, csillogó szemekkel, vidám mosollyal.

Három hónap repült el, amikor hírek érkeztek a fővárosból: ideje volt hazatérni, az uralkodóra vártak a kormányzás gondjai. Nehéz szívvel adott parancsot, hogy bontsák le a sátrakat, és bánatosan nézte a hajnali fényben úszó erdőt, ahogy a szolgák összekapolták a holmiját.

– Felség, mi nyomja a szíved? – szólította meg az udvari bolond. – Csak nem a tündérrókák miatt búsulsz?

Az uralkodó mélyet sóhajtott.

– Sajnálom, hogy nem láttunk egyetlen tündérrókát sem, de nem ez szomorít el a legjobban.

– Hát akkor micsoda?

– Hogyne lennék szomorú, amikor itt kell hagynom az esőerdőt! Sohasem láttam még ehhez fogható varázslatos helyet. Hiányozni fognak a zöld lombok, a madárdal, a tiszta víz, az éjszaka hangjai... Nagyon szomorú vagyok, hogy itt kell hagynom a világ legszebb erdejét, pont most, amikor már otthon érzem magam benne. Vajon visszatérek még valaha?

Erre aztán az udvari bolond is sóhajtott egyet.

– Hát te meg miért sóhajtozol? – kérdezte a király.

– Azért, felség, mert eszembe jutottak az állatok, otthon, a ketrecekben. Ha három hónap után felségednek így fog hiányozni az erdő, akkor vajon az ő szívük mennyire fájhat az otthonukért? Nem csoda, hogy olyan levertek és szomorúak, hiszen ők itt nőttek fel, a csodaszép vadonban...

A királyt egyszerre furcsa, torokszorító érzés fogta el. Azonnal magához intette az egyik szolgáját, és megparancsolta, küldjenek futárt a fővárosba: hirdesse ki, az uralkodó üzeni, hogy azonnal nyissanak ki minden ketrecet, kalitkát és istállót, és az állatokat kísérik vissza oda, ahonnan befogták őket. Hadd éljenek szabadon. Az udvari bolond magában mosolyogva hallgatta a király szavait.

Attól a naptól fogva a király bölcsen, igazságosan kormányozta a birodalmát, és odafigyelt rá, hogy emberek és állatok békében éljenek. Amikor pedig ideje engedte, ellátogatott az esőerdőbe, és gyönyörködött az állatokban, akik szabadon jártak-keltek.

Néha-néha sötétedés után még a ködszárnyú tündérrókák énekét is hallani vélte.